

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, IČ 67010041, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, za účasti: osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, IČ 65993390, zastoupena JUDr. Jiřím Hartmanem, advokátem se sídlem Sokolovská 9, Praha 8, v řízení o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy ze dne 2.9.2009, č.j.: 27/2009-510-RK/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy ze dne 2.9.2009, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru infrastruktury ze dne 23.4.2009, č.j. 2193/2009-910-IPK/4 o povolení stavby „Dálnice D 8, stavba 0805 Lovosice-Řehlovice, část F-tunel Radejčín“ v rozsahu objektů uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že v podaném rozkladu žalobce žádal zrušení povolení stavby s poukazem na to, že Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 1As 111/2008-362 zrušil územní rozhodnutí o umístění celé stavby, o němž bylo příslušnými správními orgány pravomocně rozhodnuto v roce 2003 a nezákonnost vydání stavebního povolení spatřoval i z hlediska jiných rozkladových námitek.

Žalobce v rozkladu namítal, že mezi podklady pro žádost o vydání stavebního povolení není zařazeno pravomocné povolení ke kácení mimolesních dřevin a dále pravomocná výjimka k zásahu do biotopu kriticky a silně ohrožených druhů živočichů a rostlin, neboť tato výjimka byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12.1.2009 pod č.j. 7Ca 99/2006-65 zrušena. Stavební povolení bylo také vydáno v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu a s § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a tím není stavební povolení v souladu ani s § 113 odst. 3 písm. b) stavebního zákona. Žalobce dále shledal rozhodnutí o povolení stavby v rozporu s § 115 odst. 1 stavebního zákona, neboť Ministerstvo dopravy nepřihlédlo k návrhu o zahrnutí podmínek stanoviska EIA do stavebního povolení.

Žalobce v podaném rozkladu konkrétně namítal:

1) Nepřezkoumatelnost důvodů o nezahrnutí 33 relevantních podmínek EIA, z nichž ministerstvo do stavebního povolení v rozporu s § 115 odst. 1 stavebního zákona, zahrnuje pouze podmínky pod č. 5 a 13 stanoviska EIA, přičemž nebylo odůvodněno, proč ostatní podmínky nebyly do stavebního povolení zahrnuty. Žalobce byl toho názoru, že skutečnost, že proces EIA byl započat a dokončen podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na životní prostředí a nikoliv za účinnosti zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, neznamená, že by na stanovisko vydané podle zákona č. 244/1992 Sb. mělo být nahlíženo jinak, než na stanovisko EIA podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb.

2) Žalobce v rozkladu namítal absenci pravomocného rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin. Tato námitka se týkala časové nesrovnalosti spočívající v tom, že žádost o vydání stavebního povolení byla podána dne 13.3.2009, přičemž žádost o vydání rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin byla podána 9.3.2009. Z toho žalobce dovozuje obcházení podmínky č. 3 územního rozhodnutí, protože stavební úřad musel vědět, že nezíská rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin dříve, než bude existoval stavební povolení. Podle žalobce měl tedy řízení přerušit.

3) Žalobce v rozkladu namítal absenci pravomocného rozhodnutí o výjimce k zásahu do biotopu kriticky a silně ohrožených druhů živočichů. V podkladech ke stavebnímu povolení nebylo obsaženo rozhodnutí o povolení uvedené výjimky, neboť toto povolení bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12.1.2009 pod č.j. 7Ca 99/2006-65. Stavebníkovi tedy nastala povinnost předložit nové závazné stanovisko o splnění územního rozhodnutí.

4) Žalobce v rozkladu žádal zrušení závazného stanoviska stavebního úřadu v Lovosicích ze dne 19.3.2008 s tím, že toto stanovisko bylo vydáno v době, kdy nemohly být naplněny podmínky č. 3 a 32 územního rozhodnutí.

5) Žalobce v rozkladu žádal zrušení podmínky č. 64 stavebního povolení s tím, že kácení mimolesních dřevin musí být provedeno vždy podle zákona a v souladu s vydáním samostatného rozhodnutí. Žalovaný dále vyšel z vyjádření stavebníka k podaným rozkladovým námitkám, v němž stavebník uvedl, že rozsudkem NSS byl sice zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zabývající se přezkoumáním územního rozhodnutí, ale nebylo zrušeno územní rozhodnutí. Z hlediska rozhodnutí o kácení dřevin stavebník uvedl, že žádost o stavební povolení byla podána pro zájmové území, které není dotčené dřevinami rostoucími mimo les. K výjimce k zásahu do kriticky a silně ohrožených rostlin a živočichů

stavebník uvedl, že žádost o tuto výjimku byla doručena na Ministerstvo dopravy dne 13.3.2009, tedy před datem rozeslání rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla tato výjimka zrušena a upřesnil, že pro předmětné stavební povolení v konkrétním zájmovém území byla předmětná výjimka vykonána již za účelem záchranného archeologického průzkumu v září 2008, kdy byla prováděna skrývka a ta byla provedena na základě odborného posouzení na základě biologického průzkumu ve vytyčeném zájmovém území.

S uvedenými rozkladovými námitkami se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal následovně:

Přestože Nejvyšší správní soud v Brně zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, který potvrzoval platnost územního rozhodnutí pro stavbu D 8-0805 Lovosice-Řehlovice, zůstalo územní rozhodnutí o umístění stavby nedotčené. Toto zrušeno nebylo a je nadále platné.

Ohledně namítaného nezahrnutí všech 33 podmínek EIA do stavebního povolení žalovaný uvedl, že jde o podmínky doporučující, nikoliv závazné a zákon č. 244/1992 Sb. tehdy nestanovil povinnost odůvodňovat nezahrnutí podmínek stanovisek EIA do stavebního povolení. Uvedl, že Ministerstvo dopravy dané podmínky EIA v rámci řízení zkoumalo, o čemž svědčí např. zajištění těchto podmínek v podmínkách č. 54, č. 64 a č. 66 stavebního povolení. Žalovaný přisvědčil skutečnosti, že stavební povolení bylo vydáno v době, kdy příslušná rozhodnutí o povolení výjimky k zásahu do biotopů kriticky a silně ohrožených druhů živočichů a rostlin bylo zrušeno Městským soudem v Praze, nicméně poukázal na to, že již byly provedeny biologické průzkumy a záchranné transfery živočichů a rostlin a že biotopy jsou již naprosto nevhodné pro výskyt a případný přirozený návrat zvláště chráněných taxonů organismů a k tomu stanovil speciální stavební úřad právě podmínku č. 66. Investor splnil i podmínku č. 32 územního rozhodnutí, neboť k žádosti o stavební povolení byla v té době pravomocná výjimka dle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb. doložena.

K požadavku žalobce na zrušení závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 a 5 správního řádu žalovaný uvedl, že stanovisko stavebního úřadu v Lovosicích ze dne 19.3.2008, kterým byl vydán souhlas se splněním podmínky č. 32 územního rozhodnutí pro předmětnou stavbu není závazným stanoviskem podle správního řádu. Je opatřením ve smyslu § 154 správního řádu a bylo vydáno v součinnosti se speciálním stavebním úřadem. Pokud stavební úřad stanovil podmínku č. 64 týkající se provádění kácení dřevin rostoucích mimo les, pak tato podmínka byla stanovena pro účely dodržení správného postupu při kácení dřevin rostoucích mimo les, neboť při vydání rozhodnutí stavební úřad neměl dosud příslušná povolení, ovšem ta nepovažuje za podkladová pro své rozhodnutí.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě nejprve nastínil skutkový stav věci a domáhal se, aby soud dle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal i zákonnost podkladů, jimiž jsou:

- stanovisko Ministerstva životního prostředí o hodnocení vlivu na životní prostředí ze dne 15.11.1996 (stanovisko EIA)
- rozhodnutí ministra životního prostředí o výjimce ze zákazu stavět na území chráněných krajinných oblastí nové dálnice vydané dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb. a
- závazné stanovisko stavebního úřadu v Lovosicích ze dne 19.3.2008 o splnění podmínek územního rozhodnutí, zejména podmínky č. 3 a č. 32

a aby v případě shledání nezákonnosti těchto podkladových materiálů bylo napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o povolení stavby soudem zrušeno. Žalobce dále ve své žalobě

koncipoval argumenty na podporu svého názoru, že žaloba občanského sdružení na přezkoumání stavebního povolení je přípustná a je dána žalobní legitimace žalobce. Toto zejména obhajoval z hlediska zákona č. 83/1990 Sb. o sdružování občanů a na základě Aarhuské úmluvy vyhlášené pod č. 124/2004 Sb. m.s. s tím, že jeho žalobní legitimace je dána jak po stránce hmotné tak i po stránce procesní.

Žalobce v podané žalobě dále koncipoval žalobní námitky proti vydání stavebního povolení.

1) Žalobce požadoval přezkoumání stanoviska EIA s tím, že stavební povolení je tzv. konečným rozhodnutím ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, a protože stanovisko EIA není samostatně soudně přezkoumatelné, lze jeho soudní přezkum provést v rámci tzv. konečného rozhodnutí, jímž je stavební povolení.

Žalobce namítal, že veřejnost byla vyloučena z posuzování vedení dálnice, které původně bylo vyhodnocováno ve stanovisku SEA vydané ke studii dálnice D 8-stavba 0805 úsek Lovosice-Řehlovice zpracované firmou Valbek a spol. v.o.s. v listopadu 1994 a byla vyloučena i z posouzení na základě krajinářského vyhodnocení, které proběhlo v roce 2004 (posouzení vedení dálnice krátkými tunely, dlouhými tunely a varianta vedení dálnice mimo CHKO České středohoří). Žalobce namítal, že stanovisko SEA, které mělo být vydáno dle § 14 zákona č. 244/1992 Sb., a to dne 20.4.1995 nebylo vydáno k žádné koncepci dle § 14 odst. 1 zákona č. 244/1992 Sb., a proto není ani vodohospodářským plánem ani územně plánovací dokumentací, tedy koncepcí schvalovanou na úrovni ústředních orgánů. Jde o studii jednoho konkrétního záměru dálnice D8, proto Ministerstvo životního prostředí nemělo vůbec kompetenci vydat toto stanovisko SEA a vybírat varianty záměru dálnice a tyto varianty měly být posouzeny v procesu EIA. Žalobce namítal, že Ministerstvo životního prostředí nemělo podklady ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 244/1992 Sb., respektive podle tohoto ustanovení nepostupovalo, neboť ve spisu není doloženo, že by návrh odborné studie o dálnici byl zveřejněn do 60 dnů, že by veřejnost byla předem informována o tomto jednání a o možnosti podat připomínky. Ministerstvo životního prostředí tak nechránilo právo veřejnosti seznámit se s obsahem této odborné studie variant dálnice D 8 – 0805, vyjádřit se k němu a zohlednit připomínky veřejnosti, přitom na postup dle § 244/1992 Sb. nebyl vyloučen správní řád jako celek, ale byly vyloučeny jen předpisy o správním řízení. Pravidla týkající se vydávání vyjádření a osvědčení tedy platila a vztahovala se k použití § 23 zákona č. 244/1992 Sb., navíc při prováděné kontrole NKÚ o účelném vynakládání státních prostředků na Ministerstvu životního prostředí na začátku roku 2000 bylo zjištěno, že použitý proces SEA pro dálnici nebyl správný. Z takového postupu pak vycházela dokumentace EIA zpracovaná v listopadu 1995 RNDr. Petrem Andělem CSc., která již posuzovala jen dvě varianty ve vybraném koridoru C s krátkými tunely, přičemž varianty dálnice s dlouhými tunely ani varianta vedoucí mimo CHKO nebyly posouzeny a nebyly dány k připomínkám veřejnosti. V tomto směru žalobce namítal porušení procesního práva seznámit se s návrhem koncepce vedení dálnice a k těmto dokumentům se vyjádřit. Současně bylo zasaženo do práva žalobce na příznivé životní prostředí, když proces výběru koridoru neproběhl v souladu se zákonem č. 244/1992 Sb. Protože došlo k nezákonnému procesu výběru koridoru tzv. procesem SEA, pak následně i souhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí vydané dne 15.11.1996 podle § 11 zákona č. 244/1992 Sb. navázalo na již nezákonný proces výběru koridoru. Tento postup, kdy byly posuzovány pouze dvě varianty dálnice v koridoru C shledal za devalvující projektové stanovisko EIA i veřejný ochránce práv na základě podnětu žalobce ze dne 29.11.2002. Spojitost nezákonností stanoviska SEA a EIA žalobce pak dokládal rozhodnutím NSS pod č.j. 1As 111/2008-363, který k rozhodování Krajského soudu v Ústí nad Labem ve

věci územního rozhodnutí o umístění celé stavby dálnice poukázal na spojitost mezi oběma stanovisky při posuzování námítky, zda veřejnost byla před vydáním stanoviska SEA opomenuta. Z toho žalobce dovozuje, že stanovisko EIA samo o sobě je nezákonné, navazují-li již na nesprávné stanovisko SEA a v uvedeném spatřuje nedostatečně skutkový stav posouzení vedení variant dálnice.

2) Žalobce dále v podané žalobě namítal nezákonnost spočívající ve vydání rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14.2.2001 o výjimce stavět předmětnou dálnici v chráněné krajinné oblasti dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb. a tato nezákonnost byla podle žalobce rovněž vyvolána nezákonným a nicotným stanoviskem SEA, které bylo pro ministerstvo důkazem o tom, že nejsou možné jiné ke CHKO šetrnější varianty vedení předmětné dálnice. Ministerstvo, přestože vědělo o nezákonnostech, kterých se dopustilo, rozhodlo v nich pokračovat a výjimku ze zákazu stavět dálnice v CHKO v rozporu se zákonem povolilo. Za nejzávažnější nezákonnost při povolení výjimky pro stavbu dálnice považoval žalobce to, že nebyla splněna podmínka, aby veřejný zájem na realizaci předložené varianty se dvěma krátkými tunely výrazně převažoval nad veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny. Postrádal doložení důkazů o tom, že veřejný zájem v předložené trase výrazně převažuje a tedy i toto rozhodnutí vycházelo z nespolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce se dále ve svých námitkách, které ostatně podrobněji rozvedl i v řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 9Ca 95/2009 zabýval aplikací ust. § 26 a § 43 zákona č. 114/1992 Sb., tedy podmínkami zákazu stavět nové dálnice na území CHKO a podmínkami, kdy z tohoto zákazu je možné povolit výjimku. Věděl, že proces povolování výjimky dle zákona č. 114/1992 Sb. se v rozporu s tímto zákonem nesoustředil na zkoumání intenzity veřejného zájmu pro stavbu dálnice a na zkoumání intenzity zájmu na ochraně přírody a krajiny, ale navázal na předchozí nezákonné akty v procesu SEA a EIA a omezil se na minimalizaci jen některých negativních dopadů vybrané trasy v koridoru C na CHKO. Při veřejném projednání posudku EIA dne 27.8.1996 na stavbu dálnice posuzovanou ve dvou dílčích variantách s krátkými tunely se orgán posuzování vlivu na životní prostředí odmítl zabýval variantou vedoucí mimo CHKO a žalobce odmítl názor ministra životního prostředí, který v rozhodnutí o povolení stavět dálnice přes CHKO ze dne 14.2.2001 vypořádal, že přestože správné řízení bylo vedeno ve vztahu k předložené variantě, od počátku byla tato varianta posuzována rovněž z pohledu jiných možností vedení dálnice D 8, které však byly vyhodnoceny jako méně vhodné. Podle žalobce však toto tvrzení ministra nevycházejí z úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci, když jsou založena na nezákonném vedení stanoviska SEA. Žalobce v podané žalobě dále upozornil na konkrétní okolnosti jednání státních orgánů a na rozporuplnost kroku Ministerstva životního prostředí v průběhu řízení o povolení výjimky ze zákazu stavět dálnici a na šetření veřejného ochránce práv ze dne 31.7.2003. Z pochybností o tom, zda předložená varianta vedení dálnice D 8-0805 Lovosice-Řehlovice byla vyhodnocena jako nejlépe vhodná, které vznikly na základě nezákonných posouzení vlivu na životní prostředí SEA, pak žalobce dovozoval, že při vydání rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazu stavět dálnice nelze ani tvrdit, že veřejný zájem na její stavbě výrazně převažuje nad zájmem na ochraně přírody a krajiny v CHKO.

3) Dalším podkladem, který žalobce požadoval přezkoumat, je závazné stanovisko o plnění podmínek územního rozhodnutí vydaném Městským úřadem v Lovosicích, stavebním úřadem ze dne 19.3.2008 dle § 15 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o němž žalobce v podané žalobě tvrdí, že jím dochází k porušení ust. § 149 odst. 4 správního řádu. K tomuto závaznému stanovisku žalobce odkazoval na své námitky ze dne 16.4.2009 a na podaný rozklad ze dne 25.5.2009, v nichž namítal, že nebyly vydány podmínky pro vydání tohoto závazného stanoviska, neboť nebyly splněny podmínky č. 3 a 32 územního rozhodnutí, tj.

nebyla vydána rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin a rozhodnutí o výjimce k zásahu do biotopu kriticky a silně ohrožených druhů organismů. Byť jde o rozhodnutí vydávaná v samostatných řízeních bylo pravomocné územní rozhodnutí jednou z hlavních podmínek pro jejich vydání, takže je zcela na volné úvaze stavebního úřadu, zda žadateli o realizaci záměru uloží do některé z podmínek územního rozhodnutí dobu, dokdy je potřebné rozhodnutí o kácení mít, tj. před vydáním stavebního povolení nebo po jeho vydání. Žalobce je toho názoru a upozornil v řízení, že před vydáním stavebního povolení přestalo platit splnění podmínky č. 32 územního rozhodnutí – byla zrušena výjimka k zásahu do biotopu zvláště chráněných druhů organismů poté, co soud svým rozsudkem ze dne 12.1.2009, sp. zn. 7Ca 99/2006 tuto výjimku zrušil. Žalobce proto poukázal na to, že ve svém rozkladu s odkazem na § 149 odst. 4 ve vztahu k odst. 5 správního řádu vyzval ministra dopravy, aby zajistil přezkum aktuální zákonnosti tohoto závazného stanoviska. Žalovaný tento požadavek odmítl s tím, že jde toliko o opatření ve smyslu ust. § 154 správního řádu. Nedostatek pravomocného rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin pak žalovaný stanovil jako podmínku č. 64 stavebního povolení.

Podle žalobce tedy nešlo o vyjádření osvědčení nebo sdělení či nějaké opatření podle § 154 správního řádu a toto stanovisko mělo být revidováno, neboť ke dni vydání stavebního povolení nebyla splněna podmínka č. 3 územního rozhodnutí, neboť stále ještě probíhala nejméně dvě správní řízení o kácení mimolesních dřevin a podmínka č. 32 územního rozhodnutí nebyla splněna, neboť 17.3.2009 byl žalobci doručen rozsudek, který zrušil výjimku podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Od tohoto data tak není splněna ani podmínka č. 32 územního rozhodnutí. Žalobce žalovanému vytkl, že ten nejdříve tvrdil, že podmínky č. 3 a 32 územního rozhodnutí jsou splněny, ovšem následně se od této argumentace odchýlil a začal popírat, že jde o závazné stanovisko dle ust. § 149 správního řádu. Žalobce namítal, že žalovaný tak porušil ust. § 149 odst. 4 správního řádu, neboť odmítl splnit žalobcovo zákonné právo na řádné přezkoumání zákonnosti závazného stanoviska, které vydal stavební úřad v Lovosicích dne 19.3.2008. Proto se žalobce v tomto řízení domáhal, aby soud přezkoumal po stránce věcné i procesní aktuální platnost závazného stanoviska ve vztahu ke splnění podmínek č. 3 a 32 územního rozhodnutí.

4) Žalobce dále učinil předmětem sporu otázku, zda žalovaný může ignorovat požadavek žalobce na zahrnutí 33 podmínek stanoviska EIA vydaného dle zákona č. 244/1992 Sb. do podmínky stavebního povolení, aniž by přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč tato stanoviska nebudou do rozhodnutí zahrnuta. V této souvislosti žalobce poukázal rovněž na své námitky ze dne 16.4.2009 a na jím podaný rozklad proti stavebnímu povolení s tím, že požadoval, aby do podmínek stavebního povolení bylo zahrnuto všech 33 relevantních podmínek stanoviska EIA, přesto do podmínky č. 5 stavebního povolení bylo zahrnuto pouze 13 podmínek stanoviska EIA a to podmínky č. A31, A32, A33, B2, B3, B4, B6, B7, B8, B13, B17, B18 a B20. U zbývajících dvaceti podmínek, které do rozhodnutí nebyly zahrnuty, nebylo odůvodněno, proč tyto podmínky nebyly do rozhodnutí zařazeny. Nezbytnost zařazení podmínek EIA do stavebního povolení žalobce vyvodil jak ze zákona č. 100/2001 Sb. tak i ze správního řádu, podle něhož je stanovisko EIA chápáno jako jeden z významných nepřehlédnutelných podkladů. Předně podle § 24 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb. měly být procesy zahájené podle dřívějšího zákona č. 244/1992 Sb. dokončeny podle tohoto předchozího zákona a nový zákon č. 100/2001 Sb. nezapověděl, že by na stanoviska vydaná podle § 11 zákona č. 244/1992 Sb. mělo být nahlíženo jinak, než na stanoviska vydaná podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. Na stanovisko EIA je také třeba pohlížet jako na jeden z podkladů pro vydání stavebního povolení dle správního řádu. Žalovaný ovšem jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť irrelevantně odmítl zahrnout 20 podmínek stanoviska EIA do stavebního povolení a jako důvod uvedl vztah zákona č. 244/1992 Sb. a

zákona č. 100/2001 Sb. ke stanovisko EIA. Tím se nepřezkoumatelně vypořádal s návrhem žalobce.

5) Žalobce dále namítal absenci pravomocných rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin, jako splnění podmínky č. 3 územního rozhodnutí, což byl povinný podklad dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu, s nimiž se musejí účastníci řízení seznámit před vydáním rozhodnutí. Do vydání rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin proto nemohlo být rozhodnutí ve věci stavebního povolení vydáno a stavební řízení mělo být správně přerušeno. Bylo povinností žadatele, aby si pravomocné rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin opatřil před podáním žádosti o vydání stavebního povolení. Na tom nic nemění fakt, že toto rozhodnutí může být vydáno i samostatně až po umístění záměru (stavby), které je hlavním důvodem kácení. To bylo v dané věci splněno. Nicméně bylo podmínkou vydání stavebního povolení a žalobce nesouhlasil s argumentací stavebního úřadu, potažmo žalovaného, že rozhodnutí o kácení dřevin není podkladovým rozhodnutím, takže ho nepotřebuje mít v podkladech pro vydání stavebního povolení. Žalované rozhodnutí je tak nezákonné, protože rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 3 správního řádu, neboť bez pravomocných rozhodnutí o kácení dřevin nebyl zjištěn skutečný stav věci pro povolovanou stavbu, v rozporu s § 36 odst. 2 a odst. 3 správního řádu se žalobce nemohl seznámit s těmito pravomocnými rozhodnutími, v rozporu s § 50 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný vydal rozhodnutí, aniž měl ve spise povinný podklad, jak mu to ukládá podmínka č. 3 územního rozhodnutí, v rozporu s § 50 odst. 4 ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl k námítkám žalobce, nevypořádal se a nesprávně vyložil povinnost přezkoumat splnění podmínek územního rozhodnutí s tím, že bez splnění podmínky č. 3 územního rozhodnutí nelze stavební povolení vydat a v rozporu s ust. § 111 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 3 písm. b) stavebního zákona, podle kterého měl žalovaný stavební povolení zrušit a řízení přerušit do doby, než bude projektová dokumentace v souladu s požadavky orgánu ochrany přírody.

6) Žalobce dále namítal absenci dalšího povinného podkladového rozhodnutí, a to výjimku k zásahu do biotopu zvláště chráněných druhů organismů s odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7Ca 99/2006 a 7Ca 162/2008. Poukázal na to, že v průběhu stavebního řízení bylo jedno rozhodnutí vydané o výjimce k zásahu do biotopů kriticky a silně ohrožených druhů organismu ze dne 14.2.2006 bylo dne 12.1.2009 zrušeno a tato nová skutečnost tedy znamenala nesplnění podmínky č. 32 územního rozhodnutí, takže do doby vydání nové výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. nebylo možné stavební povolení vydat. Žalovaný však tento nedostatek vypořádal argumentací, že stavební řízení nelze přerušit, neboť by došlo ke zdržení stavby a že se již provádí či se provedla skrývka ornice a archeologický průzkum a žadatel splnil veškeré podmínky této výjimky, včetně záchranných transferů živočichů. Přitom neuvedl žádný odborný podklad a místní šetření s aktuální stavem neproběhlo. Žalobce setrval na názoru, že pokud je něco zakázáno, tak bez výjimky nelze škodlivě zasahovat do biotopů žádných zvláště chráněných druhů organismů a při vydání stavebního povolení tak dochází k porušení zákonů, např. § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3, § 50 odst. 4 správního řádu, § 49 a § 50 zákona č. 114/1992 Sb. a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce v tomto směru spatřuje v tom, že stavební povolení vydané dne 23.4.2009 bylo vydáno přesto, že rozsudkem soudu pod sp. zn. 7Ca 99/2006 ze dne 12.1.2009 bylo zrušeno rozhodnutí o výjimce ze dne 14.2.2006, a proto toto rozhodnutí nebylo ani mezi podklady rozhodnutí uvedeno. Nezákonnost postupu žalovaného je v tom, že stavební povolení bylo vydáno i bez nového rozhodnutí o výjimce. Zrušená výjimka soudem dle jeho rozsudku ze dne 12.1.2009, o němž žalovaný věděl z námitek žalobce ze dne 16.4.2009, tj. před vydáním prvostupňového rozhodnutí tedy svědčí o tom, že zde nebyl dán povinný podklad pro povolení předmětné

stavby dálnice. Dále přestože zrušení druhé výjimky ze dne 4.6.2004 rozsudkem soudu ze dne 29.5.2009 bylo účastníkům soudního sporu doručeno až 7.9.2009, tj. 4 dny po zveřejnění napadeného rozhodnutí, žalobce se domnívá, že tato skutečnost, o níž nemohl žalovaný vědět, může znamenat zrušení stavebního povolení soudem pro vady řízení, neboť jde o absenci dalšího povinného podkladového rozhodnutí, ostatně tak jak to učinil i Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice ve svém rozsudku pod č.j. 52Ca 14/2006-365, kdy šlo o zrušení výjimky po vydání žaloby proti územnímu rozhodnutí.

Žalobce tedy namítal a rozporoval, že by podmínka č. 32 územního plnění byla splněna, neboť součástí žádosti o stavební povolení ze dne 13.3.2009 byla i povolená výjimka, která byla ke dni 12.1.2009 soudem zrušena. Dále namítal a rozporoval tvrzení žalovaného, že již byla provedena skrývka ornice a archeologický výzkum, že živočichové byli odstěhováni a nelze očekávat jejich návrat. K argumentaci o stavu stávajících ploch určených k výstavbě dálnice žalobce namítal, že ve spise nejsou žádné podklady o přesném stavu biotopu na předmětném úseku dálnice D 8-0805 v kilometrech 59,04- 59,66 v době provedení skrývkových prací a tvrzených transferech chráněných živočichů mimo stavbu. Proto je rozhodnutí v této věci nepřezkoumatelné a žalovaný porušil i právo žalobce seznámit se k podkladům, na základě nichž popisuje stav biotopu v dané lokalitě. Při absenci rozhodnutí o výjimce ze zásahu do biotopů kriticky a silně ohrožených druhů organismů, která byla výjimkou č. 32 územního rozhodnutí, tak nebylo možné vydat stavební povolení, když výjimky povolované podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. se logicky vydávají již před vydáním územního rozhodnutí, neboť to může znamenat škodlivý zásah do biotopů a jedinců těchto organismů. Proto bylo nutné před zahájením územního řízení provést přírodovědný průzkum a zjistit, zda se dotyčná stavba neumisťuje do biotopu těchto chráněných organismů a zda není nutné povolit výjimku dle § 56 zákona č. 114. V uvedené směru žalobce argumentoval znovu rozsudkem NSS č.j. 1As 37/2005-154, kterým byl zrušen zamítavý rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem o vydání územního rozhodnutí pro dálnici D 8-0805. V tomto rozsudku NSS judikoval nutnost předchozího povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, má-li být stavba umístěna v místě s výskytem zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin. Žalobce namítal porušení těch ustanovení zákona č. 114/1992 Sb. správního řádu i stavebního zákona (viz. absence rozhodnutí o kácení dřevin).

Žalobce uvedl, že rozsudek Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7Ca 99/2006 zpochybnil zákonnost řízení podle zákona č. 244/1992 Sb. (proces EIA) pro předmětnou dálnici s tím, že pokud by byl proveden řádně proces EIA, pak by správní orgán vycházel z tohoto stanoviska a nenahrazoval by toto řízení řízením dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., neboť jde o zcela rozdílné zákazy a proto soud shledal rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů definování obou veřejných zájmů na straně jedné a na straně druhé o konkrétní ochranu chráněných organismů v dané lokalitě, tj. v jejich výskytu a v jejich významu.

V závěru podané žaloby žalobce navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. O tomto návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 25.3.2010, č.j. 9Ca 312/2009-94 tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a dále, aby zrušil stanovisko EIA ze dne 15.11.1996, rozhodnutí ministra životního prostředí o výjimce ze zákazu stavět na územích chráněných krajinných oblastí nové dálnice ze dne 14.2.2001 a závazné stanovisko stavebního úřadu v Lovosicích ze dne 19.3.2008.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobce v tomto sporu nemá žalobní legitimaci podle ust. § 65 odst. 1 s.r.s., nebyl na svých právech zkrácen ani nebyla porušena jeho práva v předcházejícím řízení, neboť žalobce sám žádná hmotná práva nemá a

nezakládá mu je ani Aarhuská úmluva či směrnice. Z judikatury NSS (srovnej usnesení NSS č.j. 3Ao 2/2007-42, 2As 12/2006-111) žalovaný dovozoval, že ust. § 65 odst. 1 a § 66 odst. 3 s.ř.s. ve spojení s článkem 9 odst. 2 a Aarhuské úmluvy žalobci žalobní legitimaci k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí nezakládá. Stejně tak vyslovil názor, že ani článek 10a směrnice č. 85/337/ES ve znění směrnice č. 2003/33/ES žalobce práva nezakládá, neboť ji nelze přímo aplikovat a nemůže tedy založit žalobní legitimaci pro žalobce. Ohledně procesních práv žalobce žalovaný uvedl, že porušení těchto práv v souvislosti s vydáním napadeného rozhodnutí žalobce nijak neprokázal. Žalobce netvrdí, že s ním v průběhu řízení o vydání stavebního povolení nebylo nijak jednáno jako s účastníkem řízení a že mu byla v průběhu řízení upřena konkrétní subjektivní práva vymezující jeho aktivní účast na řízení. V celém předcházejícím správním řízení bylo se žalobcem zacházeno jako s účastníkem řízení, v těchto řízeních se vyjadřoval, uplatnil podání opravného prostředku (rozkladu) a tedy pouhá skutečnost, že ve správním řízení jeho výhradám správní orgán nepřisvědčil porušení procesních práv žalobce, ještě samo o sobě nezpůsobuje (srovnej rozsudek NSS č.j. 5As 53/2004-96). Pokud dle žalovaného žalobce není aktivně legitimován k podání návrhu na přezkum napadeného rozhodnutí, je jednoznačně vyloučen jeho návrh na přezkum závazných podkladů tohoto rozhodnutí, přičemž samostatný přezkum stanoviska EIA je ve smyslu rozhodování NSS, č.j. 7A 90/2001-98 vyloučen. V této souvislosti žalovaný poukázal, že soud ani nemůže zrušit podkladové rozhodnutí, soud může pouze zrušit rozhodnutí napadené žalobou, a to v případě, že dospěje k závěru, že zjištěná nezákonnost podkladového stanoviska (zde stanoviska EIA) může způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stanovisko EIA bylo vydáno zcela v souladu se zákonem č. 244/1992 Sb., obsahuje všechny obligatorní náležitosti, bylo vydáno na základě investorem předložené dokumentace, vypracovaného posudku a závěru veřejného projednání. Stanoviskem bylo prokázáno, že navrhovaný záměr nebude zatěžovat nadměrně životní prostředí a že bude možné dodržet limity kvalifikovaných vlivů. Rozsah posuzování záměru zahrnoval porovnání navržených variant řešení v garanci dle ust. § 3 zákona č. 244/1992 Sb. a výběr nejvhodnější varianty. Žalobce podrobně zanalyzoval celou problematiku týkající se stanoviska SEA , avšak nijak neprokázal tvrzenou návaznost na stanovisko EIA, které nemohlo a ani nebylo vydáno v přímé návaznosti na stanovisko SEA vydané podle ust. § 14 zákona č. 244/1992 Sb., neboť to nebylo podmínkou pro vydání stanoviska EIA dle ust. § 11 citovaného zákona.

Stejně tak žalovaný dovozoval, že žalobce není aktivně legitimován k přezkumu rozhodnutí ministra životního prostředí o výjimce. Žalobce ke vztahu k rozhodnutí ministra životního prostředí dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb. neprokázal svými odkazy na různé dokumenty, že by tato výjimka nebyla udělena v souladu se zákonem.

Ve vztahu k námitce nezákonnosti stanoviska stavebního úřadu Městského úřadu v Lovosicích, kterým byl vysloven souhlas vydáním stavebních povolení pro jednotlivé stavby speciálními stavebními úřady a ověřeno dodržení podmínek stanovených územím rozhodnutím, žalovaný uvedl, že toto stanovisko není závazným stanoviskem ve smyslu ust. § 149 odst. 1 správního řádu. Dle žalovaného ust. § 149 odst. 1 správního řádu upravuje úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány, správní řád upravuje kogentně, kdo je považován za dotčený orgán, přičemž jiné správní úřady než ty, které správní řád uvádí v definici v ust. § 136 nemají ve správním řízení povahu dotčeného orgánu. Vzhledem k tomu, že stanovisko Stavebního úřadu v Lovosicích bylo vydáno podle zákona č. 183/2006 Sb. upozornil žalovaný na příslušná ustanovení stavebního zákona týkající se vzájemné součinnosti orgánů územního plánování a stavebních úřadů postupujících ve vzájemné

součinnosti s dotčenými orgány. Teprve tyto dotčené orgány vydávají podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona svá závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Stavební úřad proto nemůže být dotčeným orgánem vůči jinému stavebnímu úřadu ve stavebním řízení. Předmětné stanovisko Stavebního úřadu v Lovosicích tak není proto žádným závazným stanoviskem, je pouze v rámci působnosti uvedené v ust. § 5 a 17 stavebního zákona obecným stavebním úřadem, který vydal územní rozhodnutí. Z tohoto důvodu nelze považovat námitku žalobce, že mu bylo žalovaným odepřeno právo na zákonný přezkum stanoviska za oprávněnou. K přezkoumání takového stanoviska, vzhledem k podmínce č. 3 a 32 územního rozhodnutí, však v této věci nebyly dány ani žádné věcné důvody. Žalovaný k podmínkám č. 3 a 32 územního rozhodnutí uvedl, že smyslem povolení ke kácení dřevin je, aby investor postupoval v souladu se zákonem č. 114/1992 Sb. a že kácení dřevin může být prováděno jen, je-li ke kácení vážný důvod a podle podmínek stanovených orgánem ochrany přírody a povolení ke kácení musí být pravomocné a účinné v okamžiku, kdy je kácení prováděno. Žalovaný také nesouhlasil s názorem žalobce, který se snaží ze zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí o výjimce dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. dovodit absenci této výjimky. Z účinků přehodnocení závazného stanoviska o podmínkách územního rozhodnutí nelze totiž předjímat, že pokud je rozhodnutí o udělení výjimky zrušeno a věc vrácena k řízení Ministerstvu životního prostředí, že výjimka nebude udělena. Žalovaný upozornil na skutkový i právní stav celé věci v době podání žaloby. Jednak poukázal na podmínku č. 66 stavebního povolení, která zaručuje před zahájením stavebních prací provádět biologický průzkum lokalit a nezbytný záchranný transfer zjištěných chráněných druhů živočichů a rostlin a dále na závěrečnou zprávu o inventarizačním průzkumu zpracovanou v srpnu 2009 profesorem RNDr. Vladimírem Bejčkem CSc., z níž vyplývá, že na základě již dříve povolené výjimky došlo ke změnám a zásahům do biotopů již v tomto úseku chráněné krajinné oblasti a chránění živočichové a rostliny se v této části prakticky nevyskytují a že došlo k jejich transferu z trasy dálnice. Žalovaný upozornil, že územní rozhodnutí, na základě něhož byla vydána řada jednotlivých stavebních povolení je stále v právní moci. Stejně ve stádiu rozhodování je nové posuzování udělení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., a proto tvrzení žalobce, že je zde absence významného podkladového rozhodnutí o udělení výjimky je účelové.

Žalovaný uvedl, že stanovisko EIA je odborným podkladem, je nezbytnou odbornou expertízou, bez které nelze vydat rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních předpisů a rozdíl mezi předchozí a nyní platnou právní úpravou posuzování vlivu na životní prostředí mimo jiné spočívá ve způsobu nakládání se zpracovaným stanoviskem EIA a způsobem, jakým má být promítnuto do stavebního řízení. Předchozí úprava vyžadovala pro zákonnost rozhodnutí o vydání stavebního povolení pouze existenci stanoviska EIA, platná právní úprava - zákon č. 100/2001 Sb. vyžaduje, aby podmínky vydaného stanoviska EIA byly promítnuty do stavebního povolení a pokud se tak nestane, aby byly v rozhodnutí uvedeny důvody, pro které se tak nestalo. V daném případě vzal žalovaný jako podklad pro stavební povolení stanovisko EIA vydané v roce 1996 podle původního zákona č. 244/1992 Sb. Tím neporušil platnou právní úpravu, neboť sice nezahrnul všechny požadavky uvedené ve stanovisku EIA do stavebního povolení, uvedl však, že akceptoval pouze relevantní podmínky a postupoval podle zákona č. 244/92 Sb., čímž odůvodnil nepřevzetí ostatních podmínek ze stanoviska EIA.

K výjimce dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. ještě žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7Ca 162/2008, který byl doručen účastníkům řízení až 7.9.2009, tedy po vydání napadeného rozhodnutí, což znamená, že v době podání žádosti investora o vydání stavebního povolení bylo rozhodnutí o výjimce pravomocné a investor

tedy splnil podmínku č. 32. Žalovaný poukázal na to, že proti uvedenému rozsudku i proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, který uvádí žalobce na podporu svého tvrzení o tom, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit právě z důvodu zrušení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., byť k tomuto zrušení pravomocně došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, byly podány kasační stížnosti a závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové jsou popřením jakékoliv právní jistoty.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soudu podanou žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení - Ředitelství silnic a dálnic ČR se ztotožnila se závěrem žalovaného, že žalobce ve stavebním řízení nemůže být aktivně legitimován k podání žaloby, neboť napadeným rozhodnutím nemůže být dotčen na právu na příznivé životní prostředí ani na jiném veřejném subjektivním právu. Poukázal na znalecký posudek ČVUT v Praze, fakultu stavební, který identifikoval důsledky oddalování a prodlužování výstavby úseku dálnice Lovosice-Řehlovice. Zpochybnil postavení žalobce jako účastníka stavebního řízení a zpochybnil i jeho postup jako prospěšný životního prostředí. Uvedl také, že jestliže žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v nezákonnosti podkladů pro vydání rozhodnutí, překračuje meze aktivní legitimace dané ust. § 65 odst. 2 s.ř.s. a jeho žaloba je nepřípustná. S odkazem na žalobní námitky nezákonnosti v minulosti vydávaných správních aktů osoba zúčastněná na řízení zmínila rozdíly mezi řetězením a subsumpcí správních aktů. Uvedla, že při řetězení jsou jednotlivé správní akty vydávány samostatně a postupně. Každý směřuje přímo vůči svému adresátovi, naproti tomu při subsumpci je navenek vydáván jediný finální správní akt, který subsumuje podmiňující správní akt nebo akty. V případě řetězení správních aktů žalobce nemůže vytýkat nezákonnost, ke které dojde při vydání jednoho správního aktu v rámci přezkoumání zákonnosti následujícího správního aktu, neboť každý z řetězcích se správních aktů podléhá samostatnému přezkumu. Projev tohoto principu lze nalézt v právní úpravě koncentrace námitkového řízení v rámci stavebního řízení. Otázkami řetězení a subsumpcí správních aktů se také již zabýval NSS ve svém rozhodnutí č.j. 8As 47/2005-86, z něhož vyplývá, že je-li určitý správní akt podroben samostatnému přezkumu, nelze jeho zákonnost zpochybňovat v rámci soudního přezkumu navazujících správních aktů.

K namítané nezákonnosti stanoviska SEA osoba zúčastněná na řízení uvedla, že toto stanovisko a také stanovisko EIA nebyly stanovisky zpracovanými na základě požadavků zákona č. 244/1992 Sb. pro napadené rozhodnutí a napadené rozhodnutí nebylo z hlediska soudního přezkumu konečným rozhodnutím. Stanovisko SEA bylo ve smyslu § 14 zákona č. 244/1992 Sb. zpracováno povinně pro územní plán, který je vydáván formou opatření obecné povahy, které podléhá samostatnému přezkumu podle § 101a a násl. s.ř.s. Stanovisko SEA není podkladem pro vydání stavebního povolení. Dále osoba zúčastněná na řízení naznačila jak se vyvíjela přípravná část výstavby dálnice podle stavebního zákona a to v etapách vydání územně plánovací dokumentace. V tomto případě územní plán VÚC Litoměřicko, dále vydání územního rozhodnutí a vydání stavebního povolení. Stanovisko SEA bylo zpracováno pro územně plánovací dokumentaci, na kterou navazovala územní rozhodnutí a na ně stavební povolení, které je předmětem přezkumu. Stanovisko SEA tak není vůči napadenému rozhodnutí subsumovaným správním aktem, ale ani dokonce řetězením správních aktů. Při přípravě stanoviska SEA nebyla vyloučena veřejnost. Veřejné projednání se uskutečnilo 19.10.1995 v Litoměřicích a na jeho základě bylo vydáno doplňující stanovisko: souhlas s návrhem koncepce změn a doplňků územního plánu VÚC okresu Litoměřice z hlediska posouzení vlivu na životní prostředí podle § 14 zákona č. 244/1992 Sb. Nedůvodnost žalobního bodu je pak dána i v tom, že žalobce v době namítaný procesních pochybení neexistoval, neboť vznikl 29.7.1998. Uvedenou argumentaci lze pak dle osoby zúčastněné na řízení přiměřeně vztáhnout i na žalobcem tvrzenou nezákonnost stanoviska EIA. Ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 244/1992 Sb. bylo stanovisko EIA zpracováno pro územní rozhodnutí a

toto ukládá i zákon č. 100/2001 Sb. V rámci institutu subsumpce správních aktů je tak územní rozhodnutí ve vztahu k EIA rozhodnutím konečným, v jehož rámci je přezkoumáváno i stanovisko EIA. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení uvedla, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem z 17.6.2010, bylo územní rozhodnutí k dálnici D8 v úseku Lovosice-Řehlovice zrušeno, avšak toliko pro zkrácení procesních práv žalobce a z důvodu absence rozhodnutí o výjimce podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Pokud jde o námitky věcné nezákonnosti stanoviska SEA a stanoviska EIA zde neshledal soud žalobní námitku důvodnou. Ostatně tak neshledal námitky žalobce důvodnými ani Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 6Ca 7/2008. Na to, že je z hlediska soudního přezkumu ve vztahu ke stanovisku EIA konečným správním rozhodnutím územní rozhodnutí, je v souladu i s dosavadní judikaturou NSS pod č.j. 3As 36/2008-57. Nadto podstata výhrad vůči stanovisku EIA se vlastně týká předcházejícího stanoviska SEA, když stanovisku EIA vytyká žalobce nezákonnost procesu výběru koridoru.

K nezákonnosti výjimky ze zákazu stavět dálnice v CHKO České středohoří osoba zúčastněná na řízení uvedla, že rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14.2.2001 o této výjimce bylo vydáno v samostatném správním řízení. Byla proti němu přípustná správní žaloba a nejedná se tedy o rozhodnutí, jehož zákonnost by mohla být přezkoumávána v rámci napadeného rozhodnutí. Smysl samostatného přezkumu takového rozhodnutí vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu NSS pod č.j. 8As 47/2005-86, byť se toto rozhodnutí týká závazného stanoviska podle § 44 zákona č. 114/1992 Sb., ale tím spíše by samostatnému soudnímu přezkumu podléhala také výjimka dle § 43 citovaného zákona. I kdyby však žalobce neměl přístup k přezkumu proti rozhodnutí o výjimce ze zákazu stavět v CHKO dálnice, pak žalobce měl nezákonnost rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14.2.2001 vytykat v rámci žaloby proti územnímu rozhodnutí. To vyplývá i z ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona. Žalobce tak učinit měl a mohl, neboť územní rozhodnutí Městského úřadu v Lovosicích bylo vydáno 26.3.2002 a o podaném odvolání rozhodoval Krajský úřad Ústeckého kraje dne 5.6.2003.

K nezákonnosti stanoviska Městského úřadu v Lovosicích, stavebního úřadu osoba zúčastněná na řízení odmítla názor žalobce, že by nesprávnost stanoviska obecního stavebního úřadu způsobovala nezákonnost stavebního povolení. Stavební zákon nevymezuje obecný stavební úřad jako dotčený orgán a jeho souhlas není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu. S odkazem na rozsudek NSS č.j. 1As 37/2005-154 osoba zúčastněná na řízení argumentovala, že s ohledem na povahu územního rozhodnutí, který umísťuje stavbu do určitého místa, předchází povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny rozhodnutí o umístění stavby. Absence výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. je tedy již vadou územního rozhodnutí. Takovou vadu měl žalobce v rámci přezkumu územního řízení namítat a toto žalobce také, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem učinil. Námitka absence výjimky podle § 56 zákona č. 117/1992 Sb. je v rozporu s ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona, a proto se jedná o námitku nepřípustnou. Stejnou argumentaci pak osoba zúčastněná na řízení učinila vůči žalobní námitce absence rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin.

K námitce nepřezkoumatelnosti důvodů nezahrnutí navržených podmínek stanoviska EIA do stavebního povolení osoba zúčastněná na řízení odkázala na důvodovou argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně nezahrnutí některých podmínek ze stanoviska EIA do stavebního rozhodnutí.

Z uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení považovala podanou žalobu za nedůvodnou a proto navrhla, aby ji soud tuto žalobu zamítl.

Ve svém dalším vyjádření žalobce s odkazem na rozhodování NSS pod sp. zn. IAs 18/2001 a 5As 41/2009 obhajoval svoji aktivní legitimaci v tomto sporu a vyjádřil se ještě k některým žalobním bodům. Uvedl, že souhlas vydaný obecním stavebním úřadem dle § 15 odst. 2 stavebního zákona je závazným stanoviskem v případě, kdy bylo vydáno územní rozhodnutí a toto rozhodnutí je ve smyslu judikatury NSS sp. zn. 5As 56/2006 podkladovým rozhodnutím. Stejně tak podkladovým rozhodnutím je i stanovisko EIA závazným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny a má být zohledněno v rozsahu, v jakém se vztahuje k posouzení vlivu dálnice na krajinný ráz a zvláště chráněné území. Právně dovozoval, že toto stanovisko, byť bylo vydáno podle zákona č. 244/1992 Sb. bylo i závazným podkladem i podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. Považoval za chybnou úvahu žalovaného, pokud rozděluje použití stanoviska EIA dle zrušeného zákona č. 244/1992 Sb. a dle stávajícího zákona č. 100/2001 Sb. Ostatně Ministerstvo životního prostředí vyhodnotilo každou podmínku stanoviska EIA v řízení dle § 12 a § 44 zákona č. 114/1992 Sb. k povolení stavby D 8 - 0805 (viz. rozsudek 5A 48/2010-108).

Osoba zúčastněná na řízení v replice k vyjádření žalobce byla srozuměna s novou judikaturou NSS ohledně účastenství občanského sdružení v řízení podle stavebního zákona, na druhé straně poukázala na to, že NSS dospěl k závěru o nedůvodnosti (nepřípustnosti) žalobního bodu vztahujícího se ke stanovisku SEA a EIA a to na základě úpravy námitek v § 114 odst. 2 stavebního zákona. Toto shodně platí i o rozhodování o výjimce podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona vylučuje, aby ve stavebním řízení byly uplatněny námitky proti rozhodnutí, které bylo podkladem již územního rozhodnutí. V tomto směru stěžejní argumentaci obsahuje rozsudek NSS č.j. IAs 6/2011-347 a dle osoby zúčastněné na řízení na řízení se tedy Městský soud v Praze tímto žalobním bodem ohledně uvedeného rozhodnutí nemusí zabývat.

K souhlasu obecního stavebního úřadu osoba zúčastněná na řízení s odkazem na judikaturu NSS 5As 56/2006-109 a č.j. 5As 77/2009-107 dovořila, že účelem právní úpravy souhlasu obecního stavebního úřadu je umožnit tomuto úřadu kontrolu splnění podmínek svého rozhodnutí, když se na dalších krocích při povolování speciálních staveb již nepodílí. Kladné stanovisko obecního stavebního úřadu tedy nepředurčuje stavební povolení, nemá vliv na skutečnost, zda stavební povolení bude skutečně vydáno, a proto nemá znak závazného stanoviska, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. NSS ve svém rozhodnutí pod č.j. 5As 77/2009-107 naproti tomu dospěl k závěru, že souhlas obecního stavebního úřadu nijak nezavazuje speciální stavební úřad povinnosti podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ověřit, zda projektová dokumentace byla zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Stavební zákon také nepoužívá označení závazné stanovisko. Pravomoc k vydání takového závazného stanoviska musí být přímo založena zákonem. Obecní stavební úřad nemá při vydávání souhlasu dle ust. § 15 odst. 2 stavebního zákona postavení dotčeného orgánu.

K námitce nepřevzetí podmínek EIA osoba zúčastněná na řízení použila vlastní argumentaci žalobce s odkazem na rozsudek NSS IAs 91/2009-83. Totiž to, že bylo-li stanovisko EIA využito jako podklad pro rozhodnutí podle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, pak jde o stanovisko, které je nezbytné použít jako podklad pro rozhodnutí v územním řízení.

Následně žalobce v replice ze dne 2.8.2012, která byla soudu podána k vyjádření žalovaného ze dne 15.2.2010 zrekapituloval průběh a obsah svých žalobních podání. Konstatoval, že stavba části dálnice v tunelu Raděj čín a přilehlá část trasy dálnice v lan 59,040-59,3801 jsou hotové již z 80-90%. Znovu rozvinul obhajobu postavení žalobce v řízení jako občanského sdružení s odkazem na judikaturu Ústavního soudu i Evropského soudního dvora s akcentovaným závěrem, že se může domáhat přezkumu a to po stránce

hmotné i procesní. Žalobce ke svým žalobním tvrzením o nezákonnosti stanoviska SEA a EIA poukázal na právní stav věci po rozsudcích Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.2.2012 a ze dne 24.7.2012, jimiž došlo ke zrušení územního rozhodnutí o umístnění ve dvou úsecích v délce 100 m a 4,7 km dálnice D8 - 0805 s tím závěrem, že v procesu SEA nedošlo k zákonnému posouzení koridoru dálnice D8 - 0805 za účasti dotčené veřejnosti. Krajský soud také dosvědčil návaznost procesu SEA a procesu EIA. Z uvedeného procesního úspěchu žalobce dovozuje, že stejné žalobní body v žalobě proti předmětnému stavebnímu povolení by měly mít úspěch, neboť nezákonnost stanoviska SEA ze dne 20.4.1995 o výběru koridoru dálnice způsobuje i nezákonnost vydání stanoviska SEA ze dne 21.12.1995 pro (UPVÚC okresu Litoměřice a také nezákonnost vydání stanoviska EIA ze dne 15.11.1996 pro variantu dálnice v časové souslednosti vztahu procesu SEA při výběru koridoru dálnice od roku 1995 až do roku 2001, kdy byla vydána výjimka ze zákazu postavit dálnici na území CHKO. Na základě uvedeného žalobce tvrdil, že nezákonnost vydání stanoviska EIA je povinným podkladem pro všechna navazující správní řízení a nejen podkladem k umístnění záměru a proto jej přezkoumat spolu se stavebním povolením. Nezákonnost výběru varianty, byť časově i věcně předchází umístnění stavby, má přímý vliv také na stavební povolení. Žalobce v zájmu snadného rozhodování městského soudu upozornil na vybrané pasáže dokumentace EIA, které dokládají, že proces EIA byl jen „divadlo pro veřejnost“, neboť nebylo možné vyhodnotit jiné varianty či koridory, než pouze dvě varianty v jednom koridoru C1 a C2, které byly utajeně vybrány.

K rozhodování podle § 43 zákona Č. 114/1992 Sb. o výjimce se zákazu stavět dálnice na území CHKO žalobce upozornil, že nezákonnost povolené výjimky uplatnil již ve své žalobě proti územnímu rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15Ca 91/2008, kdy tento žalobní bod soud zamítl. Žalobce však nyní v žalobě předkládá podrobnější argumentaci, proč je tato výjimka nezákonná a domnívá se, že je podkladovým rozhodnutím i pro povolení předmětných pěti stavebních objektů, což dokládají podmínky uložené v rozhodnutí o výjimce, takže je možné nezákonnost tohoto rozhodnutí napadat, jak v rámci žaloby proti územnímu rozhodnutí, tak v rámci žaloby proti stavebnímu povolení. Žalobce poukázal na 30 podmínek, v nichž identifikoval celkem 20, které se týkají stavebního řízení. Žalobce v další části repliky pak setrval a podrobněji opět zopakoval své námitky nezákonnosti stanoviska vydaného podle § 15 odst. 2 stavebního zákona, nesplnění podmínky č. 3 a 32 územního rozhodnutí ,ve vztahu ke stanovisku podle § 15 odst. 2 zákona poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10A 149/2010-74 ohledně nezahrnutí některých podmínek stanoviska EIA do podmínek navazujících rozhodnutí a odůvodnění, proč některé z těchto podmínek zahrnuto do rozhodnutí nebyly. Dále podrobněji obhajoval svá stanoviska týkající se nedostatku povolení kácení mimolesních dřevin, zrušení výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. s odkazem na rozsudky NSS a rozsudky Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10A 149/2010-74 , podle kterých bez povolených výjimek nelze přestoupit k povolování staveb. Žalovaný poukázal na to, že postupem rozhodování o výjimce došlo k situaci, že dne 13.7.2010 byla Ministerstvem životního prostředí znovu povolena výjimka k zásahu do biotopů ohrožených druhů organismů dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., takže tvrzení žalovaného o tom, že tato výjimka povolena nebude, bylo mylné. Pouze dodatkem doplnil, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo na podzim roku 2009 k nedovolenému zásahu do biotopů zvláště chráněných druhů živočichů, tedy došlo k zásahu bez povolené výjimky.

V další replice žalobce k námitce nezákonnosti stanoviska obecného stavebního úřadu vydanému podle § 15 odst. 2 stavebního zákona žalobce upozornil na rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 149/2010 na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 29/2010 s tím, že dle těchto rozsudků je souhlas dle § 15 odst. 2 stavebního zákona závazným stanoviskem dle § 149 správního řádu a dále vyčíslil náklady řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/1992 Sb. s.ř.s. a to v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze shodně jako ve svém pravomocném rozsudku ze dne 14.3.2012, č.j. 9A 257/2012 ve věci přezkoumání stavebního povolení na stavbu Dálnice D8 Lovosice - Řehlovice, část E-tunel Prackovi vycházel při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu(§ 75 odst. 1 s.ř.s.)

Soud předně shodně konstatuje, že i v tomto případě přezkoumání dalšího úseku dálnice D8 se napadené rozhodnutí nedotýká hmotněprávní sféry žalobců, kterým jakožto právnickým osobám veřejné subjektivní právo na příznivé životní prostředí z povahy věci náležet nemůže. Soud pro stručnost poukazuje na ustálenou judikaturu NSS (viz např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č.j. 7 A 139/2001 - 67, ze dne 7. 12. 2005, č.j. 3 As 8/2005 - 118, ze dne 16.7.2008 č.j. 8 As 35/2007 - 92, dostupné na www.nssoud.cz), podle níž je-li žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Nelze tedy přisvědčit případnému tvrzení občanského sdružení, že bylo zkráceno na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže; náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům. Tentýž závěr zastává rovněž Ústavní soud, který v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97 rozhodl, že článek 35 Listiny základních práv a svobod, zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů, nelze vztahovat na právnické osoby. Jak konstatoval Ústavní soud, jehož rozhodnutí jsou jako interpretační vodítko při rozhodování ve skutkové a právně obdobných věcech závazná, ustanovení § 70 ZOPK nelze považovat za konkretizaci článku 35 Listiny základních práv a svobod. Obě práva nelze směšovat - citované ustanovení Listiny základních práv a svobod hovoří o právu na příznivé životní prostředí jako o právu příslušejícím pouze fyzickým osobám, které na rozdíl od právnických osob podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí, zatímco § 70 ZOPK upravuje procesní oprávnění občanského sdružení požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny.

Otázka, zda žalobcům ve stavebním řízení po právu náleželo postavení účastníků řízení, byla vyřešena rozsudky NSS ze dne 20.7.2011 č.j. 1 As 77/2011 - 325 , č.j. 1 As 6/2011..) jehož závěry je Městský soud v Praze v dalším řízení vázán. Z judikatury správních soudů pak vyplývá, že aktivní legitimaci k podání žaloby zakládá již to, že žalobce tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím, resp. tvrdí zkrácení na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Aktivní legitimace k podání žaloby je tedy dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (srov. rozsudek NSS č.j. 4 As 50/2004-59 a usnesení rozšířeného senátu NSS Č.j. 8 As 47/2005-86).

Z uvedených důvodů soud proto podanou žalobu věcně projednal.

1) Soud také již ve svém rozsudku týkajícího se jiného úseku dálnice judikoval neoprávněnost námitky žalobce, poukazující na nezákonnost stanoviska SEA ze dne 20.4.1995 a stanoviska EIA ze dne 15.11.1996, neboť tyto námitky není možné uplatňovat ve stavebním řízení. Podle § 1 14 odst. 2 stavebního zákona se nepřihlíží k námitkám účastníků

řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení. Shodnou normu obsahoval v § 61 odst. 1 i starý stavební zákon. Soud je toho názoru, že uvedenou námitku bylo třeba uplatnit již v územním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 19.2.2004, čj. 5 A 137/2000 - 37, publ. pod č. 640/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 22.7.2010, čj. 8 As 2/2010 - 97 ve věci Společnosti ochránců životního prostředí). Stanovisko EIA je v první řadě podkladem pro územní řízení, v něm se také rozhoduje o umístění stavby na přesně určené pozemky (§ 4 odst. 1 písm. č. vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, shodně § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření). Otázka, které se týká námitka druhého žalobce, tj. stanovení konkrétní trasy dálnice D8, byla předmětem územního řízení. Její posouzení ze strany správních orgánů mohlo být přezkoumáno soudem pouze v souvislosti se žalobou proti územnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí bylo svým významem (určení základního koridoru a záběru území pro vedení dálnice) konečným rozhodnutím, v rámci něhož lze stanovisko EIA jako podkladové rozhodnutí přezkoumat. Tímto způsobem ostatně druhý žalobce také postupoval, neboť tytéž námitky proti procesu SEA a stanovisku EIA uplatnil v územním řízení a v žalobě proti územnímu rozhodnutí, kterou projednával Krajský soud v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Ca 91/2008, v němž námitky žalobce ohledně vydání stanoviska podle § 11 zákona č. 244/1992 Sb. ve vztahu k územnímu rozhodnutí vypořádal, přičemž zmínil i veřejné projednání tohoto stanoviska dne 27.8.1996.(shodně také viz rozsudek NSS ze dne 1.6.2011 č.j. 1 As 6/2011 – 347.

Předmětem stavebního řízení není umístování stavby do území (v daném případě tedy výběr konkrétní trasy dálnice), nýbrž stanovení závazných podmínek pro provedení a užívání stavby. Stavební řízení není možné chápat ani jako pokračování územního řízení v případě, že v územním řízení nebyly z jakýchkoliv důvodů (např. že žalobce jako zástupce dotčené veřejnosti neexistoval) některé otázky umístění stavby i projednány a posunout je tak k projednání do dalšího řízení. Předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, které se v nich řeší, je odlišný. Důsledkem této difference je zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení v § 114 odst. 2 stavebního zákona (dříve v § 61 odst. 1 větě třetí starého stavebního zákona). Námitky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení navazujícím, tj. v daném případě v řízení stavebním.

Mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení (shodně viz rozsudek NSS ze dne 8.9.2011 č.j. 1 As 83/2011 - 565).

Z uvedených důvodů proto soud nepovažoval za důvodnou námitku žalobce domáhající se zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti podkladu, jímž je stanovisko EIA, protože soudu nepříslušelo podrobit toto stanovisko přezkumu zákonnosti v rámci přezkumu stavebního řízení.

2) Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonného rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazu stavět nové dálnice na území CHKO České Středohoří, a sice rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13.7.2000 čj. 100410/00-OOP-4666/00 600/2275/00 ve spojení s rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 14.2.2001 č.j. M/100130/01/ SRK/813/R-1057/00, přičemž naznačil, že toto rozhodnutí je ze samostatného soudního přezkumu vyloučeno.. Tomuto požadavku však nelze vyhovět, neboť

uvedené rozhodnutí o povolení výjimky není ze samostatného soudního přezkumu vyloučeno a nemůže být vyloučeno již tím, že předchází v řetězení správních aktů územnímu rozhodnutí, neboť je zcela zásadním podkladem pro to, aby vůbec mohlo být vytýčeno určité území pro stavbu dálnice a aby mohla být na tomto území stavba umístěna. (srov. judikaturu NSS v usneseních ze dne 21. 10. 2008, čj. 6 As 7/2005 - 97 a čj. 8 As 47/2005 - 86).

Podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 114/1992 Sb. je zakázáno stavět v chráněných krajinných oblastech nové dálnice. Z tohoto zákazu může Ministerstvo životního prostředí udělit výjimku v případě, že veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody a krajiny (§ 43 téhož zákona, ve znění účinném do 27. 4. 2004). Na toto řízení se aplikuje správní řád (§ 90 odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2002).

V rovině správního procesu a z hlediska posouzení veřejných zájmů nezbytných podle § 26 odst. 1 písm. i) cit. zákona je rozhodnutí o udělení výjimky dle § 43 zákona nepochybně samostatným správním rozhodnutím, které vůči rozhodnutím dle stavebního zákona představuje řetězíci se správní rozhodnutí, nikoliv subsumovaný akt. V rozsudku ze dne 1.6.2011 č.j. 1 As 6/2011 - 347 dospěl NSS k závěru, že nelze spolehlivě dovodit, zda by soudy v roce 2001 považovaly žalobu podanou proti rozhodnutí o udělení výjimky dle § 43 ZOPK za přípustnou a že jakékoliv současné úvahy by proto byly čirými spekulacemi. Je nicméně nepochybné, že za akceptovatelné lze považovat jen takové řešení, které by nevedlo k odmítnutí přístupu k soudu, a tedy denegatio iustitiae.

Námítka žalobce však je třeba posoudit z jiného úhlu pohledu. Rozhodnutí o udělení výjimky dle § 43 ZOPK nabylo účinnosti v roce 2001 a bylo podkladem územního řízení, jak vyplývá z odůvodnění územního rozhodnutí ze dne 26.3.2002. Vazbu předmětného rozhodnutí o udělení výjimky a územního řízení ostatně potvrzuje i poukaz žalobce na souvislost rozhodnutí o udělení výjimky s otázkou výběru koridoru dálnice D8. Námitky proti rozhodnutí o udělení výjimky tak bylo možné uplatnit v územním řízení. Pokud snad v dané době nebyl možný samostatný soudní přezkum rozhodnutí o udělení výjimky, nepochybně bylo možné napadnout rozhodnutí o výjimce v rámci územního rozhodnutí a v jejím rámci se domáhat na základě § 75 odst. 2 s. ř. s. soudního přezkumu rozhodnutí o udělení výjimky. To také žalobce učinil, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 15Ca 91/2008 a v tomto řízení nebyla námitka žalobce shledána důvodnou pro zrušení napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o výjimce ze zákazu stavět dálnice v CHKO dle § 43 zákona tedy zůstalo v platnosti, o čemž svědčí i další řízení přezkoumané soudem pod sp. zn. 9Ca 95/2009, v němž byla rozsudkem ze dne zamítnuta žaloba žalobce ve věci přezkumu rozhodnutí o návrhu žalobce dne 31.3.2003 na zahájení řízení o změně rozhodnutí ministerstva dle § 43 zákona vydaném v řízení o změně výjimky dle § 84 zákona.

Výše uvedené rozhodnutí o udělení výjimky nebylo podkladem stavebního řízení; ostatně ani žalovaný nevyjmenovává ve stavebním povolení toto rozhodnutí o udělení výjimky mezi podklady, z nichž vycházel. Žalobce se z tohoto důvodu nemůže domáhat jeho soudního přezkumu v rámci žaloby proti stavebnímu povolení na základě § 75 odst. 2 s.ř.s. Smyslem § 75 odst. 2 s. ř. s. je podrobit soudnímu přezkumu úkony, u nichž nejsou splněny procesní podmínky pro jejich samostatné přezkoumání soudem. Bylo-li možné rozhodnutí o výjimce přezkoumat na základě tohoto ustanovení v rámci žaloby proti územnímu rozhodnutí, neexistuje žádný racionální důvod, proč by měl být připuštěn jeho další soudní přezkum i v souvislosti s žalobou proti stavebnímu povolení (tedy dvojí soudní přezkum). Ke zcela shodným závěrům dospěl NSS v rozsudku ze dne 8.9.2011 č.j. 1 As 83/2011 - 565 a Městský soud v Praze se s těmito závěry v plném rozsahu ztotožňuje.

3) Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nemůže být ani obsah stanoviska Městského úřadu v Lovosicích, stavebního úřadu vydané dne 19.3.2008 dle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Podle citovaného zákonného ustanovení speciální stavební úřady

povolení pro stavby mohou vydat jen se souhlasem obecného stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí, který ověřuje dodržení jeho podmínek; souhlas není správním rozhodnutím. Jestliže se nevydává územní rozhodnutí ani územní souhlas, postačí vyjádření obecného stavebního úřadu o souladu navrhované stavby se záměry územního plánování. Ze smyslu citovaného zákonného ustanovení lze jediné souhlasit se žalobcem, že uvedené stanovisko je povinným podkladem pro vydání stavebního povolení optikou toho, že bez takového stanoviska *obecného stavebního úřadu* nemůže být rozhodnutí speciálního stavebního úřadu vydáno a že musí být přihlédnuto k územním podmínkám, jež se dotýkají místního obecného úřadu a jeho území. Úloha tohoto stanoviska spočívá v ověření toho, co stanovilo územní rozhodnutí, tj. v porovnání, zda stavba bude realizována dle podmínek územního rozhodnutí. V dané věci namítaných podmínek č. 3 a 32 územního rozhodnutí garantovaly, že rozhodnutí o povolení kácení dřevin bude doloženo ke stavebnímu řízení (podmínka č. 3) a že dokumentace pro stavební povolení zajistí technickým řešením ochranu případně nalezených jedinců kriticky ohroženého druhu, případně, zda je nutné žádat o výjimku dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Pokud obecný stavební úřad takové podmínky ověřil jako podmínky územního rozhodnutí splněné, pak ověřil garanci těchto podmínek stanovených *případně a do budoucna* pro účely stavebního povolení. Obsah takového stanoviska obecného stavebního úřadu je proto naprosto v souladu s požadavky územního rozhodnutí. Pro daný případ proto nemůže být námitka žalobce, že jde o závazné stanovisko pro výrok stavebního povolení důvodná, neboť závaznost postupu, který byl v podmínkách č. 3 a 32 územního rozhodnutí vyjádření vyplývá již z právní moci a vykonatelnosti územního rozhodnutí. Je proto podstatné, že územní rozhodnutí stanovilo postupy pro případ kácení dřevin a pro případ ochrany jedinců ohrožených druhů a že tyto postupy obecný úřad odsouhlasil. Znění citovaného zákonného ustanovení nedává souhlasu obecného stavebního úřadu dle § 15 odst. 2 stavebního zákona závaznost ani svým významovým obsahem, neboť tento souhlas staví jako logický požadavek na to, aby obecný úřad měl možnost kontroly souladu územního rozhodnutí v procesu povolování stavby, když se na povolování speciální stavby speciálním stavebním úřadem již nepodílí. Lze jen usuzovat, že i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku pod č.j. 5 As 56/2006-109, na který se žalobce odvolává, vychází z obdobné významové premisy, když vyslovuje, že uvedené stanovisko není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., což neznamená, že jím není nejen co do formy (není rozhodnutím), ale není jím ani materiálně (nemá samostatný a zavazující vliv na výrok rozhodnutí). Závaznost tomuto stanovisku totiž nelze přiřknout ani z hlediska judikatury Nejvyššího správního soudu pod č.j. 5 As 77/2009-107, podle které souhlas obecného stavebního úřadu dle § 15 odst. 2 stavebního zákona nijak speciální stavební úřad nezbavuje povinnosti podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ověřit, zda projektová dokumentace pro stavební řízení je zpracována s podmínkami územního rozhodnutí.

Z uvedeného ust. § 15 odst. 2 stavebního zákona i z judikatury Nejvyššího správního soudu tak lze stěží dovodit povahu souhlasu jako závazného stanoviska podle § 149 správního řádu a podpůrnou argumentaci pro tento závěr jsou i úvahy žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, pokud se dovolávají jiného postavení obecného stavebního úřadu v procesu porovnávání podmínek územního rozhodnutí s projektovou dokumentací stavby, než jaká postavení náleží jiným příslušným orgánům státní správy při vydávání závazných stanovisek v oblastech ochrany, jež náležejí do jejich působnosti. I při právních pochybnostech o tom, zda souhlas dle § 15 odst. 2 stavebního zákona je či není závazným stanoviskem, vyvěrajících z posledních rozhodnutí správních soudů předložených v poslední replice žalobce, tento soud nemohl absenci přezkumu souhlasu v této věci případně postupem podle § 149 správního řádu považovat za vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že věcně tento souhlas nezakládal nezákonnost

záměru, nepředstavoval žádný zásah do práv a jen posvětil přenesení určitých podmínek (garancí) do fáze stavebního řízení.

Z hlediska ust. § 15 odst. 2 stavebního zákona by tak nezákonností, která by měly vliv na výrok napadeného rozhodnutí, byla situace, kdy by speciální stavební úřad rozhodoval za absence souhlasu obecného stavebního úřadu. Taková situace v daném případě nenastala a ani obsahově, jak bylo výše uvedeno, souhlas Městského úřadu v Lovosicích, stavebního úřadu neučinil žádné rozporuplné či závadné stanovisko, když ověřil garanci podmínek pod č. 3 a 32 územního rozhodnutí i z hlediska projektové dokumentace stavby.

Soud proto neshledal důvodnou ani žalobní námitku o zásahu do procesních práv žalobce tím, že se souhlasem obecného stavebního úřadu nebylo nakládáno jako se závazným stanoviskem podle § 149 odst. 4 správního řádu a žalobci nebylo vyhověno v jeho žádosti na přezkum postupem podle cit. ustanovení správního řádu. Žalobce má nárok na přezkum takového souhlasu v rámci vydaného stavebního povolení v tomto přezkumném řízení jako postupu obecného stavebního úřadu vůči speciálnímu stavebnímu úřadu z hlediska zjištění, zda se projektová dokumentace ke stavebnímu povolení neodchyluje od podmínek územního rozhodnutí. Takové odchýlení z hlediska obsahu a významu stanovených podmínek, jak bylo výše rozebráno, soud neshledal.

4) Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti důvodů, pro něž nebylo do stavebního povolení zahrnuto všech 33 podmínek stanoviska EIA, ale pouhých 13.

K této námitce soud předesílá, že žalobce uplatnil konkrétní námitky ohledně podmínek č. 3 a 32 územního rozhodnutí, když vytýkal nesplnění těchto podmínek před vydáním stavebního povolení a v absenci pravomocných rozhodnutí, jichž se tyto podmínky týkaly (povolení ke kácení mimolesních dřevin a povolení výjimek dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb.) spatřoval konkrétní nezákonnosti. Takto obdobně ovšem neučinil ve vztahu ke 20 nezahrnutým podmínkám stanoviska EIA a z jeho žaloby není zřejmé, z čeho dovozuje právní relevanci těchto zbývajících stanovisek právě k fázi realizace stavby. Stavební úřad totiž odůvodnil, že ze stanoviska EIA zohlednil relevantní podmínky týkající se fáze realizace stavby a této fázi svou povahou odpovídají i podmínky převzaté ze stanoviska EIA ze dne 15.1.1996 uvedené ve výroku stavebního povolení. Zákon č. 100/2001 Sb., o který žalobce opírá svůj požadavek o vypořádání všech podmínek EIA ve stavebním povolení jako o zákon, který platí i pro stanoviska vydaná podle § 244/1992 Sb., totiž stanoví v ust § 10 odst. 4, že *v těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Při svém rozhodování bere správní úřad vždy v úvahu obsah stanoviska. Jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění.* Uvedený zákon tak činí pro účely dalších řízení a rozhodování v procesu realizace záměru majících vliv na životní prostředí. V tomto procesu budou tedy podmínky EIA zejména zahrnuty v územním rozhodnutí z hlediska zájmů ochrany území a následně ve stavebním povolení z hlediska zájmů na minimalizaci zátěže při realizaci stavby. V tomto smyslu ovšem stavební úřad ve svém rozhodnutí o povolení stavby dálnice a při vypořádání se s námitkami žalobce uvedl, jaké podmínky EIA převzal do stavebního povolení s tím, že tyto považuje za relevantní ve fázi realizace stavby a ve vztahu k charakteru stavby (tunelová). Oproti tomu žalobce nenamítal a neuváděl konkrétní vztah jednotlivých nepřevzatých námitek k fázi provádění stavby, přestože ve svých námitkách ze dne 16.4.2009 sám poukazoval na nezbytnost převzetí všech „relevantních“ požadavků, přičemž těmito požadavky vysloveně mínil požadavky k ochraně životního prostředí. Nevysvětlil také, proč, je-li cílem převzetí podmínek EIA do stavebního povolení, zmírnění negativních vlivů záměru na životní prostředí, domáhá se jejich závaznosti také začleněním

do stavebního povolení, jsou-li zde rozhodnutí, která stavebnímu povolení z hlediska požadavků EIA předcházela, tj. rozhodnutí o výjimce ze zákazu stavět dálnice přes CHKO a územní rozhodnutí, v nichž spočívá těžiště závaznosti relevantních podmínek EIA (srov. také judikatura NSS sp. zn. 1 As 91/2009). Soud proto nemohl vejít na námiku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí z hlediska podmínek EIA ve stavebním povolení, není-li tato námitka koncipována jako odůvodněný a relevantní nárok na zahrnutí konkrétních podmínek stanoviska EIA z konkrétních důvodů ohrožení životního prostředí při provádění stavby.

5) Soud nemohl přisvědčit ani námitkám, v nichž druhý žalobce poukazuje na nezákonnost podkladových rozhodnutí o povolení výjimky z ochrany ohrožených/kriticky a silně ohrožených druhů živočichů a rostlin, a to rozhodnutí Správy CHKO České středohoří ze dne 5.5.2003, č.j.: 2735/XII 8/02-Ham ve spojení - s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 4.6.2004, č.j. 530/460/04- RNDR.Abt.-UL a dále rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.3.2003, č.j. 17958/02-OOP/4766/02 ve spojení s rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 14.2.2006, č.j. 800/M/06 10303/ENV/06, a domáhá se jejich přezkumu v rámci tohoto soudního řízení.

Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4.6.2004, č.j. 530/460/04- RNDR.Abt.-UL bylo předmětem samostatného soudního přezkumu v řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 A 247/2011 (dříve 7 Ca 162/2008). Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2009, č.j. 7 Ca 162/2008 - 173 bylo uvedené správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Zrušovací rozsudek Městského soudu v Praze byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23.6.2011 č.j. 6 As 8/2010 - 323 zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Následně byla v této věci pod sp. zn. 7A 247/2011 žaloba zamítnuta.

Skutečnost, že uvedené rozhodnutí o výjimce podle § 56 odst. 1 ZOPK bylo soudem zrušeno, je nicméně pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, protože k jeho zrušení došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. Jak již bylo soudem konstatováno shora, při přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí je soud podle § 75 odst. 1 s.r.s. povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To, že nelze zohledňovat zrušení rozhodnutí relevantního pro přezkoumávané rozhodnutí, jestliže k němu došlo nikoliv v době řízení před správním orgánem, ale teprve následně v řízení před soudem, vyplývá z konstantní judikatury NSS (viz např. jeho rozhodnutí ze dne 29.5.2009 č.j. 2 As 4/2009 - 111 nebo rozhodnutí ze dne 24.6.2009.j. 4 As 38/2008 - 97).

Také rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14.2.2006, č.j. 800/M/06 10303/ENV/06 již bylo u zdejšího soudu podrobeno samostatnému soudnímu přezkumu. Dne 12.1.2009 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 7 Ca 99/2006 - 65, jímž toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Skutečnost, že ke zrušení druhého namítaného rozhodnutí o výjimce ze dne 14.2.2006 došlo před vydáním napadeného rozhodnutí, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu neexistence potřebného podkladu, neboť nelze nepřihlédnout k tomu, že rozhodnutí o výjimce nebylo v tomto případě zrušeno rozsudkem soudu sp. zn. 7 Ca 99/2006 Sb.z důvodu nemožnosti udělit výjimku k zásahu do biotopů, ale z důvodů nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí. Ostatně výjimka byla znovu povolena a přezkum nového povolení výjimky dosud u Městského soudu v Praze probíhá pod sp. zn. 10 A 211/2010. Nadto ve vztahu k této výjimce je třeba vzít v úvahu i to, jak docházelo k řízení o udělení výjimek. Z podkladů správního řízení a to jak v dané věci tak i ve věci jiných rozhodnutí přezkoumávaných Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10Ca 184/2003 a 9Ca 312/2009 (obnova řízení ve věci souhlasu podle § 44 a § 12 zákona č. 114/1992 Sb., stavební

povolení na stavbu dálnice D8 stavba 0805 Lovosice-Řehlovice, část F-tunel Radejčín) vyplývá, že v roce 2002 byl proveden průzkum v navrhované trase pracovníky CHKO a na základě jeho výsledků byla vedena řízení o udělení výjimek dle § 56 citovaného zákona. Je tak zřejmé, že nejprve byl v rámci EIA vymezen koridor dálnice v dvou kilometrovém širokém pásu a dále se upřesňoval a konkretizoval rozsah území dotčeného stavbou dálnice dle jednotlivých stupňů projektové dokumentace, což následně vedlo i k průzkumu výskytu jedinců kriticky a silně ohrožených druhů organismů a zásahů do biotopů, které mělo vliv na rozhodování o udělení výjimek v jednotlivých dílčích úsecích dálnice .

Z inventarizačního průzkumu v úseku stavby dálnice D8 – stavba 0805 L vyplývají závěry, uváděné i v napadeném rozhodnutí, totiž, že by bylo stavební povolení vydáno v době, kdy jedna z výjimek dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb.- byla zrušena soudem, šlo v následující době již o situaci , kdy po provedení biologických průzkumů došlo k transferu živočichů , které byly předmětem výjimek, z trasy dálnice a skrytím zeminy došlo na podstatné části trasy ke vzniku specifických stanovišť ve stádiu rané sukcese, která mohou vést k obnově vhodných biotopů pro danou oblast. Není tedy důvodná námitka, že k tomuto závěru žalovaný neshromáždil žádné podklady, žalovaný se ve svých úvahách zabýval situací na trase dálnice v době svého rozhodování a do úvahy vzal i závěry uvedeného inventarizačního průzkumu navozující provedení účinných opatření, které mohou minimalizovat dopady stavebního záměru. Ostatně zásah do biotopů a ochranná opatření byla zvažována již při vydávání výjimky dle § 43 cit. zákona, při které se zvažovala preference veřejného zájmu na výstavbě dálnice a zájmů na ochraně přírody a krajiny. Nezbytné dopady a poškození biotopů některých chráněných živočichů a organismů byly vyvažovány opatřeními, které uvádí podmínka č. 66 stavebního povolení.

K výše uvedenému soud jen poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí vydaná dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. jsou i po jejich zrušení soudem v průběhu let stále předmětem soudního přezkumu , nebyla ukončena s věcným závěrem o nepovolení výjimek a dnes už jsou posuzována za situace, kdy se podmínky v místě záměru a vedení trasy dálnice změnily, došlo k zajištění ochranných opatření a výjimka vést koridor dálnice ve vybrané trase přes CHKO udělená dle § 43 cit. zákona je pravomocná a nebyla zrušena. Při takovém déletrvajícím stavu skutkových i právních poměrů nemohou rozhodnutí o výjimkách dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., z nichž jedno bylo jako pravomocné takto náležitým podkladem stavebního povolení a druhé bylo zrušeno toliko z důvodu nepřezkoumatelnosti obstát jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

6) Soud neshledal za opodstatněnou ani námitku uplatněnou oběma žalobci, podle které nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v absenci pravomocného rozhodnutí o kácení mimoslesních dřevin. Je tomu tak proto, že námitky, které lze uplatňovat ve stavebním řízení, jsou typově vymezeny v § 114 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení účastník řízení může ve stavebním řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Námitka absence povolení ke kácení mimoslesních dřevin dle podmínky stanovené tak v územním rozhodnutí, tj. s odkazem na § 8 vyhl. č. 395/92 Sb. a dle § 4 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb.do okruhu přípustných námitok nepatří. Potřebné povolení ke kácení mimoslesních dřevin nelze považovat za podkladové stanovisko k územnímu či stavebnímu řízení z hlediska ochrany přírody a krajiny, tedy k realizaci záměru určité trasy dálnice. Prostřednictvím této námitky nelze docilovat návrat k jednotlivým v minulosti zvažovaným a nakonec nepřijatým variantám trasy dálnice D8 , tedy k procesu EIA (SEA). Jiný smysl této námitky žalobce

nenaznačil, neboť neuvedl, jakých jiných účinků absence takového rozhodnutí se obává při provádění stavby. Zákon č. 114/1992 Sb. nestanoví, v jaké fázi řízení vedeného podle stavebního zákona má být povolení kácení dřevin vydáno. Územní rozhodnutí v dané věci stanovilo v podmínce č. 3, že takové povolení bude doloženo ke stavebnímu řízení s tím, že jde o nezbytný postup dle § 8 zákona č. 114/1992 Sb., tj. nezbytnost takového povolení, které by zajistilo kácení dřevin po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. V podmínce č. 64 stavební úřad jako podmínku stavebního povolení uložil kácení mimolesních dřevin podle samostatných povolení vydaných orgánem ochrany přírody a krajiny, přičemž tuto podmínku odůvodnil odkazem na způsob a podmínky kácení dle vyhl. č. 395/1992 Sb. To znamená, že stavební úřad podmínil provádění stavby poměry a okolnostmi, které pro účely ochrany přírody dle § 8 zákona stanoví citovaná vyhláška z hlediska vegetativních podmínek ochrany dřevin. Nedostatek povolení ke kácení dřevin tedy nemůže mít vliv na otázky posuzované v územním rozhodnutí z hlediska uskutečnění stavebního záměru či nikoliv, nýbrž toliko na otázky možného poškozování a ničení dřevin rostoucích mimo les jako zásahu, který může při provádění stavby způsobit podstatné a trvalé snížení jejich ekologických a estetických funkcí nebo bezprostředně či následně způsobí jejich odumření. V tomto směru může být povolení ke kácení dřevin podmínkou stavebního povolení a je na orgánu stavebního dohledu, jak splnění této podmínky při realizaci stavby kontroluje a jak případně nedostatek takového povolení brání realizaci dílčích úseků stavby. Absence takového povolení před vydáním stavebního povolení, je-li uchopeno podmíněným způsobem ve stavebním povolení, tedy nemůže být překážkou, vadou nebo nezákonností pro vydání stavebního povolení. Je ovšem další věcí stavebního úřadu a investora, jak v součinnosti tuto podmínku respektují a případné škody z jejího nesplnění vzniklé kompenzují.

Na základě shora uvedeného posouzení Městský soud v Praze neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí a stanovisek předcházejících tomuto rozhodnutí ve fázi posuzování územního záměru tak, jak požadoval žalobce v podané žalobě a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch. Soud mu tedy nepřiznal náhradu požadovaných nákladů řízení.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je dán ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku ze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních

zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I.Vodehnalová